

Alexandra Ovšiaková , 17 rokov, Prešov

Hlasy

Som stratená. Stratená, v živote, stratená vo vlastných myšlienkach. Beznádejná. Tak rada by som bola hoc len na chvíľu voľná. Chcela by som sa pustiť po vetre, letieť ako čajka. A vždy, keď už si myslím, že už je všetko ako-tak v poriadku, vrátia sa tie hlasy, ktoré mi oznamujú, že nie je. *Majú pravdu*. Nikdy nebude nič v poriadku, pretože hlasy okolo mňa a tie v mojej hlave neutíchnu. Porucha snád' od nepamäti. *Osobnosť chybná. Vada. Z nezistených príčin*. Som asi blázon, nevybrala som si to však. Mnoho ľudí nedokáže pochopiť, prečo som takáto. Jedinečná forma schizofrénie. Bláznivá. Označenie v mojej lekárskej správe. Keď som bola malá, bolo to omnoho horšie, nedokázala som sa brániť vlastnej hlave ani ostatným deťom. Postupne som dospievala a dokázala tie hlasy utlačiť do podvedomia. Vracali sa len občas, preto ľudia naokolo mňa takmer netušili, s čím majú dočinenia. Všimli si a vedeli, otec ich vždy upozornil, že si majú dávať pozor, čo v mojej prítomnosti povedia. Reagovala som v niektorých prípadoch nečakane, sama seba som prekvapovala. Každú jednu zlú vetu, škaredé slovo som si príliš brala k srdcu. Tie hlasy v mojej hlave mi to vyhadzovali zakaždým na oči. *Nič nedokážeš, si nedostatočná, chybná. Nikdy nebudeš šťastná. Si tu len na obtiaž*. Nie všetci však so mnou zaobchádzali v rukavičkách. Jestvovali ľudia, ktorí sa priam vyžívali v takýchto rečiach na môj účet. V tej dobe bola moja porucha najviac viditeľná. Odrážali sa na mne preplakané noci aj porucha príjmu potravy. Pred otcom sa mi to podarilo, najmä kvôli jeho zahltenosti prácou, tajiť. Až ma raz našli ležať v uličke neďaleko mojej školy. Spolužiaci si na mne vybili zlosť. Vyviazla som so zlomenou píštalou a ľahkým otrasom mozgu. Vraj som mala šťastie, mohlo to dopadnúť horšie a to mám ešte šťastie, že ma nik z nich neznásilnil. Keď som sa prebrala v nemocnici, sedel pri mne môj starší brat. Rozplakalo ma, že práve kvôli mne prišiel domov. Okrem sviatkov domov nechodil, žil v tréningovom tábore zameranom na výcvik vojakov 50 kilometrov do mesta. Keby v tej dobe niet mňa, otec by tam určite žil tiež, bol najstarším trénerom a vojakom vo výslužbe. *Zas na príťaž*. Ale staral sa o mňa najlepšie, ako vedel, aj cez to, že musel cestovať a do noci riešiť papierovačky. „Sestrička, čo sa mi to s tebou porobilo?” Ten chlap ako

hora, vynikajúci mladý vojak, môj milovaný brat sa vtedy rozplakal a objal ma. Niekoľko dní potom ma nechcel spustiť z očí a chodil za mnou ako také káčatko, len aby sa mi niečo náhodou nestalo. Medzitým mi otec vybavil individuálny študijný plán a ja som sa viac nemusela báť. Už od mala, aj cez moju poruchu, som chcela ísť do tábora, tak ako otec a brat, trénovať a stať sa vojačkou. Chlapi v našej domácnosti mi to však veľmi rýchlo zatrhli. Áno, bola som krehká dievčina a oni o mňa nechceli prísť, keďže už prišli o mamu, ale ja som sa chcela vedieť brániť. Pochopili to až po tom incidente. Týždeň po bratovom odchode späť nám otec zbalil pár vecí, pomohol mi nastúpiť do auta a odviezol ma do tábora. Pamätám si to úplne presne. Bol už podvečer, všade naokolo tma a zraz sa v diaľke zjavil obrys komplexu osvietený svetlom ako fatamorgána. Nikdy predtým ma sem nevzali, vlastne ani sama neviem prečo. Areál bol obrovský, pozostával z rôznych cvičísk, ihrísk, spoločných budov, administratívy a barakov, čo som zistila až neskôr, postupným skúmaním. Navyše bol z dvoch strán obklopený hustými lesmi. Prišli sme práve pred večerou. Otec schytil niekoľko začudovaných pohľadov od pracovníkov a pár mladých vojakov pred ním dokonca zasalutovalo. Nedivila som sa, otec patril k najlepším, možno preto sa stal aj veliteľom a aj cez to sa snažil byť pre chalanov viac otcom ako šéfom. Ja som pri ňom v tej chvíli vyzerala ako malé ustráchané dievčatko, aj keď som už mala 17. Šúchala som sa pomaly za ním a snažila sa čo najviac skryť za jeho chrbát. Bála som sa, tak veľmi som sa bála názoru ostatných ľudí. „Dievčatko moje, jedla si dnes vôbec niečo?“ Zarazil sa otec a pozrel na mňa, na čo som len pokrútila hlavou. „Pod’ najeme sa a nájdeme Xaviho,“ pohladil ma po ruke, čím mi dodal odvalu. Xavier, môj braček zrejme ani netušil, že tam som a že ostanem. To prekvapenie v jeho očiach, tá láska a neha, ktorá z neho sálala sa zabudnúť nedá. Keď sme vošli do jedálne všetci podvihli hlavu, nikto si nedovolil meškať, preto sa pravdepodobne každý čudoval, kto prišiel. Všimli si, že je to veliteľ a už-už sa chceli vrátiť k svojej predošlej činnosti, potom si však všimli to dievča v jeho tieni, mňa. Šla som so sklopenou hlavou, oči prilepené na otcových kanadách, ale to ticho, ktoré v miestnosti nastalo, ma donútilo hlavu dvihnúť. Ako prvé ma ohromila veľkosť, jedáleň bola snáď nekonečná. Až potom som si uvedomila, že sa na upiera niekoľko sto párov očí, chlapčenských a mužských očí. Nech som sa snažila akokoľvek, ženské som medzi nimi nenašla. Mňa však

zaujímal len jedny, sýto-zelené, taká podobné otcovým. Xavi okamžite vyskočil na nohy a rýchlym krokom sa ku mne vybral. Nedokázala som tam len tak nečinne stáť, obišla som otca, rozbehla sa k nemu a nechala sa skryť jeho mohutnými ramenami. „Zlatíčko, čo ty tu robíš?“ Zašepkal mi do vlasov, zatiaľ čo sa so mnou hojdal zo strany na stranu. „Prišla som sa najesť,“ zamumlala som, keď sa za nami objavil otec. „Xavier, porozprávame sa neskôr, vezmi ju k sebe, nech sa naje, ja si musím ešte niečo zariadiť,“ otec hneď stopol brata, už vedel, že sa chcel pýtať. „Dobre, pod', bojovnica,“ mrkol na mňa, používajúc moju starú prezývku. Xena- Bojovnica. Necítila som sa tak. V ten večer som sa však cítila silnejšia než kedykoľvek predtým. Xavi ma usadil medzi jeho čatu, kam patrili najlepší vojaci a najúžasnejší kamaráti, akých som si mohla želať. Keď si to premietam spätne, chalani ma niekoľkokrát zachránili. Okamžite ma vzali medzi seba, aj cez to, že si najprv mysleli, že som Xavierova frajerka a robili si z nás srandu. Ja som sa totiž skôr ponášala na mamu, za to Xavi bol celý otec. V ten večer, keď sme sa s otcom ubytovali v jeho baraku, sa v mojej novej izbe zišlo pár mojich budúcich najlepších kamarátov. Vysvetľovali mi všetko, čo sa týka tábora, vraj som sa im zapáčila. Síce som bola najprv zakríknutá, ich úprimnosť a radosť mi rýchlo rozviazali jazyk. Ďalšie dni som sa potíkala po okolí, prichádzala na nové skrýše a extrémne som sa nudila, kým mali chalani výučbu. Postupne som našla miesta, odkiaľ som ich tréningy mohla beztriestne pozorovať. Niekoľko dní po mojom príchode som si všimla na chalanoch určité napätie a očakávanie. Sedeli sme na večeri, chalani neobvykle mlčanliví a na striedačku sa obzerali po dverách. „Mali tu už dávno byť,“ zamumlal si Aidan viac-menej pre seba a Xavier sa len pousmial nad mojím nechápavým pohľadom. „Ale už sa ukludnite, určite sa vrátia všetci v poriadku,“ schladil ich Xavi a ja som podvihla obočie. „Myslíš, že toto je celá čata? Zlatko, prečo by sme boli v menšine oproti ostatným? Polka z nás je, ako každý vojak, v štvrtom roku výcviku, vonku na preverení, našu polku to čaká o týždeň,“ vysvetlil mi. „A prečo sú chlapi tak nervozní?“ Zaujímal som sa. „Sú tam ich najlepší priatelia a nie je to len fingované, stane sa, že sa človek zraní, pár chlapcov sa už stratilo, ale to bolo už veľmi dávno, lenže od toho, ako to zvládnu, závisí jednak naše preverenie a aj koncoročné hodnotenie celej čaty,“ ozrejmil mi. „Myslíš, že ťa na také niečo pustím?“ Zdesila som sa na chvíľu pri predstave, že by sa

môjmu bračekovi mohlo niečo stať. „Nemáš veľmi na výber, ségra, nič s tým nespravíš,”uškrnul sa. „Každopádne chalani, pokoj, určite-” preslov môjho brata bol prerušený dramatickým otvorením dverí. Dnu sa nahrnulo desať zablátených chalanov za hlasného nadávania. „Som hladný ako vlk.” „Ty si aspoň nebol týždeň na suchároch.” „Sklapnite, blbci.” Zneli útržky konverzácie nasledované salvou smiechu. „Ako by sme my mohli za to, že si pil nepitnú vodu,” ozval sa hlboký hlas, ktorý ma donútil dvihnúť hlavu. Prešla som pohľadom po zvyšku bratovej čaty a vtedy som ho zbadala. Bolo to ako blesk z jasného neba a moje srdce na chvíľu vynechalo úder. Na to, ako sa nám spojili pohľady poprvýkrát nikdy nezabudnem. Nečakala by som, že ten ufúľaný chalan s unaveným žiarivým pohľadom bude pre mňa toľko znamenať. Bol vyšší než ostatní a bol krásny, priam až neprirodzene oproti ostatným. Neviem, prečo práve naňho moje telo a hlava takto zareagovali, v konečnom dôsledku to ale malo fatálne následky. Čata si vzala svoj prídel jedla a usadili sa k nášmu stolu, pričom ma počastovali zvedavými pohľadmi, až naňho. On ma prepaľoval pohľadom, v ktorom sa miesilo poznanie s niečím neidentifikovateľným. Vyzeral, akoby ho vôbec netrápilo, kto som, akoby to už dávno vedel. „Ako sa ti tu podarilo prepašovať svoju čajku, X?” Ozval sa vtedy asi najukecanejší človek, akého poznám. „Mica, ešte si len prišiel a už mi lezieš na nervy, nechaj nás dojesť, potom ti túto krásku predstavím,” usmial sa na mňa Xavi. Vraj krásku. Ozval sa monotónny hlas v mojej hlave a tvár mi preťal úškľabok. Odkedy som bola tam, tie hlasy mizli a to je snáď aj dobre, bála som sa však, že sa vrátia. Vtedy sa nevrátili, chválabohu, to miesto ma takmer vyliečilo. Hneď po večeri ma Xavier predstavil všetkým, aj s dodatkom, že som jeho malá sestra. Všetkým až naňho, on sa totiž hneď po jedle dvihol a odišie., Nechápala som prečo. V ten večer som sedela na parapete okna mojej izby, keď som začula hlasy a spev. Zvedavosť mi nedala a vybrala som sa po schodoch dole. „Toto mi chýbalo, mal som strach, že sa vrátite bez hlasu a s potrhanými šľachami,” započula som Xaviho. „Vieš dobre, že tento tu by hral, aj keby prišiel o ruky,” zasmial sa Mica. Keď som sa objavila vo dverách obývačky, rovno pod plápolajúcim krbom sedeli Aidan, Xavi, Mica Caden a ten neznámy chalan, ktorý v rukách zvieral gitaru. Aidan mal svoju basu opretú o stenu a vedľa nej stála ešte jedna gitara. Nevšimli si ma, boli zaujatí vlastným svetom. „No poďme na to,” tleskol Mica natešene a ten chalan začal hrať.

Mica začal spievať a v tej chvíli sa jeho spev pre mňa stal domovom. Postupne sa pridali všetci chalani okrem neznámeho, on len hral mierne opretý o gitaru so zavretými očami. Bolo úžasné pozorovať, ako chalani tvoria dvojhlas, navzájom sa dopĺňajú a usmievajú. Vo dverách oproti mne sa objavil otec a obdaril ma šibalským úsmevom. Chalani dospievali a rozosmiali sa, len gitarista hneď hral ďalšiu pieseň, na čo to medzi chlapcami zašumelo nechápavosťou, zjavne pesničku nepoznali, minimálne nevedeli text, a tak ostali ticho. Ja som ju však poznala a otec si toho bol dobre vedomý. Chalan začal spievať a ja som na sekundu musela predýchať ten úžasný bas. Otec mi naznačil, že sa mám pridať, bol to duet od Johnnyho Casha a June Carter a ja som len zagúľala očami. Ani neviem ako a vydral sa zo mňa prvý tón. Všetky pohľady v miestnosti v tej chvíli patrili mne a to ma umčalo. „Pokračuj,“ hlesol gitarista a Xavi mi pokynul, aby som sa usadila medzi nich. Dopĺňali sme sa a spievali, akoby sme sa poznali odmala, pri čom sa chalani striedavo usmievali a častovali nás nechápavými pohľadmi. Znelo to úžasne. Možno aj preto sa nám dostalo potlesku, keď sme skončili. „Ségra, dovoľ mi ti predstaviť môjho hudobného guru, jedného z najlepších vojakov, akého poznám a zároveň môjho najlepšieho kamaráta, toto je Darius,“ konečne mi ho Xavi predstavil. „Ahoj, Xena,“ dvihol pohľad od svojich rúk a pousmial sa. Vtedy som ešte nechápala, prečo ma oslovil rovno menom. A nebola by som povedala, že práve on bude pre mňa tak veľmi podstatný v živote. Čas však ukázal, že práve on bol mojou spriaznenou dušou. Dovtedy som na takéto veci neverila, až kým som sa v jeden večer nepristihla, že naňho pozerám inak ako na ostatných. S väčšou láskou. A zrazu som si ho začala všímať viac a viac. Bol neskutočnou osobnosťou so špecifickým humorom a veľmi mi pripomínal môjho otca, nečudujem sa, keďže s ním trávil veľa času. Dost' dobre som si to neuvedomovala a nepripúšťala, až kým som nepresiahla hranicu dospelosti. Pomaly som pri chalanoch dospievala, učila sa a tajne trénovala. Do školy som chodila len na testovanie, vždy v sprievode jedného z chalanov. Tie cesty s Dariom boli pri mňa nezabudnuteľné. Po večeroch sme sedeli s hudobnými nástrojmi spievajúc. Caden a Darius ma naučili hrať na gitaru. Potom mi chalani spoločne na Vianoce darovali Guitalele a ja som kompletne doplnila hudobnú bandu. Naše koncerty boli v tábore veľmi obľúbené. Otec bol na nás hrdý a neraz sa k nám pridal. Až kým neprišla podpásovka. Rakovina pľúc.

Chradol nám pred očami, aj keď sa snažil pôsobiť silne. Vydržal s ňou bojovať štyri mesiace. V ten večer sme pri ňom boli všetci jeho najbližší. Ešte s nami ako tak rozprával a z tváre mu nezliezal ten jeho večný úsmev. „Chlapci, môžete mi tu na chvíľu nechať len moje dievčatko?” Opýtal sa pokojne a chalani odišli. Sadla som si k nemu a pohladila ho po ruke. „Zlatko moje, si silnejšia než si myslíš, musíš sa držať a nevzdať sa za žiadnu cenu. Máš okolo seba úžasných ľudí, ktorí ťa vždy podržia, zakaždým za nimi môžeš prísť a ty to vieš. Znamenáš pre mňa svet a ľúbim ťa tak, ako nikdy nikoho, kvietok. Bojuj za všetko, čomu veríš a daj pozor na chlapcov, nech nespravia nejakú hlúposť,” vydral zo seba a natiahol sa, aby mi dal pusu na líce. „Ďakujem oci, za všetko, ľúbim ťa najviac na svete,” šepala som a slza mi stiekla po líci. „Neplačkej, moja, vždy budem pri tebe, bude dobre, teraz pôjdem spať, ale zavolaj mi ešte chalanov, prosím,” pousmial sa a objal ma. Naposledy. To som vtedy však ešte netušila. Stála som na terase a pozorovala les v diaľke, keď sa za mnou otvorili dvere. Bol síce letný večer, ale schyľovalo sa k búrke, preto som sa nečudovala, že cezo mňa prichádzajúci prehodil bundu. Nechcela som sa pozrieť, kto to je, aj keď jeho vôňa mi to prezradila už dávno. „Kvietok?” Zapriadol ten úžasný bas ospravedlňujúco. „Nie,” zamumlala som a slzy znovu začali zaplavovať moje oči. „Je preč,” zašepkal už tesne za mnou a schoval ma do svojho objatia. Plakala som, tak veľmi som v ten večer plakala. Chalani spali v hosťovských izbách nášho baraku, len ja som nemohla. Nevieť, či to bolo Dariovou intuíciou alebo ma prišiel len skontorlovať, ale keď sa otvorili dvere mojej izby, vedela som, že mi pomôže. Ležali sme vedľa seba a rozprávali sa až do rána. A keď som zaspávala skoro ráno v jeho objatí vlepil mi jednoduchú pusu na líce. Vtedy si ma úplne získal. Nevedela som si viac predstaviť zaspávať inak, než v jeho objatí. Pol roka, kým chalani dokončili výcvik. Toľko času som s nimi ešte strávila. Pol roka, odkedy sme sa s Dariom dali dokopy, klapalo nám to, rany sa hojili a ja som verila, že všetko bude v poriadku. Bolo mi však ľúto, že to končí. Ja som sa mala spolu s Dariom vrátiť do bytu, ktorý som zdedila po otcovej smrti, Xavier ostával v tábore ako veliteľ a chalani sa mali rozprchnúť do sveta. Musela som však odísť z tábora do bytu o čosi skôr, než som plánovala. Nemohli vedieť-najmä Xavi nie- o mojom malom tajomstve. Čakala som s Dariom dieťa, ani on o tom zatiaľ nevedel, nechcela som ho rozrušovať pred skúškami.

Lúčenie bolo pre mňa ťažké, tábor pre mňa znamenal domov. Väčšina chalanov či už z Xaviho čaty alebo mladších sa prišlo rozlúčiť. Vedeli však, že ich určite prídem navštíviť. Aj ja som si to vtedy ešte myslela. „Dávaj na seba pozor, sestrička, keby náhodu volaj, prídem hneď ako sa bude dať,” Xavier ma letmo objal. „Kvietok náš, maj sa dobre a neboj, vždy sa vrátíme k tebe, lebo ty si domov,” zašvitoril Mica, keď došiel rad na našu bandu. „Hlavne neprestaň hrať, nie že bez nás výjdeš z cviku, určite dáme jam session, ty náš krásny alt,” sľúbil mi Caden. Aidan len stál, tichý ako vždy a podozrivo sa usmieval. „Ďakujem vám za všetko, dajte na seba pozor,” usmiala som sa a ako prvého objala práve Aidana. On bol vždy mojou záchranou, keď som chcela byť sama. Prišla som k nemu len sme sedeli v tichu. Vedel, kedy sa pýtať, kedy ma podporiť, kedy rozosmiať, ale len on vedel, kedy ticho lieči. Po mojom objatí sa začal usmievať snád' ešte viac a niečo šepol Micovi, kým ma objímal Caden. Na to sa mi dostalo Micovho medvedieho objatila, pri ktorom ma stisol snád' ešte viac než zvyčajne. Keď sa odtiahol strelil pohľadom po Aidanovi a letmo prikývol, ostal však zamračený. Dostala som celkom strach, že si to mohli všimnúť, ale nič tomu nenasvedčovalo. Darius ma čakal v aute a ja som sa naposledy otočila na tábor, aby som sa pomyselne rozlúčila. Netušila som, že znovu sa už nevrátim. „V pohode, zlato?” Opýtal sa ma Darius, keď som si k nemu sadla. „Vieš, že ťa milujem?” Znala moja odpoveď. „Ved' aj ja teba,” povzdychol si a vydali sme sa na cestu. „Tú prezývku mi dal jeden chlapec z bytu oproti, ešte keď sme boli deti, podľa môjho stredného mena a, že som mu ten kvet pripomínala. On bol zas slniečko, vždy mi rozžiaril deň. Vlastne ani neviem, kam zmizol, otec a Xavi to potom zmenili len na kvietok,” mumlala som jemne a nevýrazne počas jazdy. Netušila som, či ma vôbec vníma, až kým po mne nestrelil pohľadom a nepremeral si ma, akoby ma videl poprvýkrát. „Ja viem, Lily,” znovu sa vrátil pohľadom na vozovku. „Otec ti to vravel?” Napadla mi jediná možnosť, ako by to mohol vedieť. „Nie tak celkom, Walter ma len prichýlil k sebe, keď som potreboval, prakticky ma vychoval, keď naši zomreli a ja som musel odísť a nemal kam,” ozrejmil mi. Nikdy sme sa o jeho minulosti nebavili a mňa táto skutočnosť zabořila. „Vedel som to, pretože ja som ten človek, ktorý ti tú prezývku dal, kvietok,” zamumlal, keď zaparkoval a ja som po ňom strelila šokovaným pohľadom. „Nechcem sa o tom veľmi baviť, choď už,” pozrel na

mňa tvrdo a ja som ho v tej chvíli nespoznávala. Toto nebol môj Darius. Môj sklúčený pohľad spôsobil, že mu rysy trochu zmäkli, ale aj cez to ma prakticky vyhodil z auta a ja som len pozerala, ako mizne v diaľke. Bez jediného slova. Čo som sakra spravila? V ten večer som sedela sama zabalená v deke a jeho tričku. Možno to bolo mojou poruchou a možno len tehotenskými náladami, ale bolo mi to neskutočne ľúto. *A čo si si myslela? Že by ťa niekto mohol mať skutočne rád? Hlúposť. Aj keby na sekundu pomyslel na niečo tak hrozné, určite by si to pokašľala.* Rozliehali sa hlasy mojou hlavou a mala som pocit, že zaplavili celý byt. *Nikdy nebudeš dosť dobrá. Už nemáš nikoho. Kto by s tebou vydržal?* Pohľadila som si moje malé bruško a vtedy vo mne vzkrsla nádej, že predsa len bude všetko fajn. Mám predsa brata a toho malého človečika, mám Daria, aj keď je, aký je. Mám chalanov, aj keď sú preč. Bola som naivná, keď som si vtedy myslela, že bude všetko dobré. Nebolo. Darius sa mi prestal ozývať, Xavier mi ho nechcel dať k mobilu a ja som netušila, čo sa deje. Bola som odrezaná od sveta a večne zavretá sama len s mojím rastúcim bruškom. Chalani mali už po skúškach, bola som v šiestom mesiaci a so silami na dne. Xavi sa mi neozýval už týždeň, vedela som, že majú nejakú robotu, netušila som však, o čo ide. Nechcel mi to povedať, ostatne, ako vždy, keď by som sa oňho mohla báť. Mal sa mi ozvať, keď sa vráti. Telefón zazvonil a objavilo sa na ňom meno, ktoré by som v tej chvíli nečakala. *Darius*. Srdce mi poskočilo a v hrdle mi vyschlo. Žeby sa konečne odhodlal? Na chvíľu som váhala, ale potom som mu dvihla. Ozval sa však Micov hlas. „Xena?” Znel zronene. „Čo sa deje?” Nechápala som. „Xaviho nám..” Zlomil sa mu hlas a z pozadia zaznel Caden: „Musíš jej to povedať, pokoj.” „Čo sa preboha stalo môjmu bratovi?” Takmer som zvriskla. „Zastreli ho na misii,” zašepkal a ja som zadržala dych. „Nie, nemohli, nerob si srandu,” vydrala som zo seba po chvíli a rozplakala sa. „Hlavne pokoj, nemala by si sa stresovať, prídem za tebou hneď, ako sa bude dať,” prehovoril Aidan, ktorému Mica zjavne podal telefón. „Prečo by sa nemala stresovať?” Začula som Daria a srdce mi zaplesalo nad jeho hlasom po toľkom čase. „Ty o tom ešte nevieš?” Hlesol Mica. „Nemá o čom vedieť,” prehovorila som chladne a vypla hovor. Ani sama neviem, prečo som to spravila. Usadila som sa ako telo bez duše na balkón len v otcovej bunde. Spracovávala som túto informáciu. Nedokázala som si pripustiť, že tu už môj braček nie je. A že už nikdy nebude. Že už ho nikdy

neuvídím smiať sa a nebudem počuť spievať. A tak som tu. Sediaca mŕtvola, ktorá už nikoho nemá. Tá, ktorú najbližší opustili, a jediný človek, ktorého som milovala, ma asi nenávidí. Inak si jeho správanie neviem vysvetliť. “Nemusíte viac chodiť.” Odoslala som správu na Dariovo číslo a viac som sa nestarala. Jediné, čo si želám, je byť voľná. *Tak bud’.* Zaznelo vo mne. Chcem len letieť a nechať sa unášať vetrom, ako čajka. *Leť.* A tak som skočila. Na pár sekúnd som padala a bola skutočne voľná. Potom zaznel len krik, ktorý som ja už nevnímala. Ostal len pokoj a žiadne hlasy.

“Mladé dievča v šiestom mesiaci tehotenstva vyskočilo z desiateho poschodia svojho bytu.” Titulok novín, ktoré som čítala bol nasledovaný ďalším: “Tri mladé životy vyhasli pri dopravnej nehode, spolujazdec je v kritickom stave.” Nemohla tušiť, že chalani sa po veľkej hádke, ktorú utla až SMS-ka od nej vybrali zbesilo za ňou. Nevedela, že Dariusova láska bola natoľko silná, že ju chcel ochrániť od vedomia, že je nútený ísť na misiu, to preto ju ignoroval, preto sa za ňou nevrátil. Až keď mu chalani osvetlili, že je tehotná, až vtedy pochopil, že najlepšie, čo môže spraviť, je byť tu pre ňu. Bolo však už príliš neskoro. A ani jeho rýchla jazda tomu nezabránila. Zomreli traja, len Mica sa po pár dňoch prebral. Chcel vidieť svojich kamarátov, strach v jeho očiach bol najsilnejšou emóciou, akú som kedy videla. Keď som mu ukázala noviny, zlomilo ho to. Hneď ako sa fyzicky zotavil, spravil im pohreb. Xenu a Daria pochoval spolu, vo svadobnom, pretože Darius ju chcel požiadať o ruku, i keď to už nestíhol. Trvalo dlho, kým som Micu videla smiať sa. A snáď ešte dlhšie, kým mi o nich dokázal porozprávať. Pri každom malom detaile sa usmieval a ja som ich v tej chvíli videla sedieť s nami. Usmiate Xenu s Guitalele opretú o Daria, ktorý zvieral v ruke gitaru, Aidana s basou a tajomným úsmevom, Cadena s rozčuchanými vlasmi, Xavierov zamyslený pohľadom smerom ku mne a Waltera, ktorý sa na nich pozerá ako hrdý otec, držiac na kolenách svoju malú vnučku. A tak to bolo, boli tam s nami, vždy dávali pozor a boli šťastní, konečne spolu.